

det overhovedet er nødvendigt at komme ind paa en Skatterreform. Det forekommer nu mig, at den meget ærede Kultusminister stiller sig fuldstændig paa samme Maade med Hensyn til de Hovedspørgsmaal, der her foreligge, og jeg siger da, at konstitutionelt taget er det ikke forsvarligt over for vort politiske Arbejde.

Sag: De Udtalelser, der fremkom i dette Dieblif, bringe mig i Erindring en lille Anekdote, som jeg med det høie Things Tilladelse vil meddele, da den tydeligere end mange Ord forklarer min Mening. Til en af Danmarks største Videnskabsmænd, som er død for en Snes Aar siden, kom efter Sigende en Gang en ung Mand, der var vel bekendt her i Kjøbenhavn for sine mange Bøger og Opfindelser: Han kom med 137 Opfindelser og forlangte Videnskabsmandens Mening derom; men denne — det var for øvrigt H. C. Ørsted — erklærede, at han ikke var i Stand til strax at danne sig en Mening om disse mange forskelligartede Ting. — Saa yttrede Opfinderen, at Ørsted dog kunde erklære, at der ikke før eksisterede saadanne Opfindelser. — Nei, det kunde han heller ikke, thi han vidste det ikke. Men saa kunde han dog erklære, at han ikke kjendte saadanne. — Ja, det vilde han, og han afgav da følgende Erklæring: „N. N. har i Dag forelagt mig 137 Opfindelser, hvortil jeg aldrig har hørt Mage,“ og dermed var han færdig. Jeg formener nu, at ligesom Ørsted, skjøndt han var den største Videnskabsmand, Danmark og maaske Europa dengang eiede, desuagtet i de stillede Spørgsmaal's Bestaffenhed kunde have fuld Anledning til at svare, som han gjorde, saaledes maa det vel ogsaa være den høitærede Kultusminister tilladt at svare, som han har gjort, paa de til ham rettede Spørgsmaal. Jeg veed vel, at der vil blive indvendt, at det ikke er noget nyt Spørgsmaal, der her foreligger, — men jeg siger: So! Situationen forandres fra den ene Samling til den anden, saaledes at dette Spørgsmaal bestandig træder frem i en noget ny Skikkelse, og jeg kan ikke Andet end erkjende, at den høitærede Kultusminister opfylder den Pligt, han har imod sig selv og fremfor Alt imod de store Interesser, der ere betroede ham, naar han giver sig fornøden Tid til moden Overveielse, forinden han indtager et bestemt Standpunkt til en Sag som den foreliggende. Jeg taler her ikke alene fra mit Standpunkt, men ogsaa fra de ærede Forslagsstilleres, idet det forekommer mig, at ogsaa de maa ønske, at Ministeren endnu ikke tager et bestemt Standpunkt til Sagen; thi hvis de ville haabe at sætte deres Forslag igjennem, maa der finde mange Forhandlingler og Tilnærmelser Sted, førend man kan vente en virkelig Tilslutning fra Ministerens Side. Jeg formener derfor, at der netop er bedst Udset til et gunstigt Resultat, naar Ministeren ikke tager et bestemt Standpunkt til Sagen, forinden han

gjennem en fortsat Forhandling ser, hvorvidt det virkelig er muligt at forene de stridende Interesser.

H. C. Olsen: Jeg skal ikke komme dybt ind paa Lovforslagets Realitet, men jeg kan ikke undlade at udtale min Forbauselse over de Ord, vi have hørt fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Det vil jo erindres, at der i Samlingen 1867—68 blev af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) indbragt et Forslag, der gik i lignende Retning som dette, men dog langfra var saa yderliggaende. Det gik ud paa, at naar et Præstefald blev ledigt, skulde Ansøgningerne sendes til Menigheden, og efter at Menighedsmedlemmerne havde gjort sig bekendt med dem, skulde de indstille 3, hvoraf Regjeringen skulde udnævne 1. Som bekendt gaar det foreliggende Lovforslag ud paa, at naar et Præstefald bliver ledigt, skal Ministeren, efter at have frataget forskjellige af Ansøgningerne, sende de øvrige til et Menighedsudvalg, valgt efter Forholdstalsvalg. Dette Udvalg skal derefter indstille tre, ikke til Regjeringen, men til Menigheden, som derefter vælger den ene af de Indstillede. Den Gang det førstnævnte Forslag laa for, udtalte det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Spøgsbro), at han ikke kunde se rettere, end at dette Lovforslag, saa længe Lønningssagen ikke var ordnet, var ubilligt mod de gamle Præster, der nu sad i Kald, og saa længe der var en Forskjel paa Kaldene, idet somme Præster havde 600 og somme 6,000 Rd. Den ærede Rigsdagsmand oplyste os den Gang om, at et lignende Forslag var fremkommet i 1856, og da havde det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds ved en Dagsorden faaet dette Spørgsmaal afvist, ikke saaledes, at det blev afvist som ubegrundet i og for sig, men saaledes, at Thinget besluttede ikke at gaa ind paa denne Sag, før Lønningsspørgsmaalet var løst. Naar dette er saa, undrer det mig at høre det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds udtale, at de to Gjenstande staa i saa nær Forbindelse med hinanden, at de passende kunne behandles samtidigt. Det ærede Medlem udtalte sig den Gang saa stærkt som muligt — jeg har det liggende for mig — imod at sammenblende disse to Ting og fordrede saa bestemt som muligt, at Lønningssagen maatte være ordnet, førend man med nogen Udset til Udbytte kunde gaa ind paa den foreliggende Sag. Resultatet var, at der blev nedsat et Udvalg, og det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds var med det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Corn. Petersen) og mig enig om at indstille et Forslag, som havde ikke saa ganske ubetydelig Lighed med det Forslag, som Regjeringen for flere Aar siden havde forelagt. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men kun ansøge dette som en Kjendsgjerning. Den Gang mente det ærede Medlem ikke